

[Wilhelm]

og det er for mig at se det rette sted at rejse disse spørgsmål, hvis man ikke har konkrete ankepunkter mod beretningen for 1981. Den er måske særlig vanskelig at gøre til genstand for en samlet vurdering, eftersom det for 1981' vedkommende drejer sig om et personskifte midt i perioden.

Som sagt: det er ikke automatisk, at vi tager disse beretninger til efterretning. Vi har ikke fundet, at der var konkrete kritikpunkter, som kan gøre, at vi ikke tager den til efterretning i år, men vi vil fortsat – som vi hidtil har været det – være opmærksomme på, om institutionen nu også har de vilkår, den bør have, eller i hvert fald ikke går hen og bliver, skal vi sige mindre funktionsduelige, end den i forvejen er.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Selv om ombudsmanden er folketingets ombudsmand, betyder det jo ikke, at der er en ret eller pligt for folketinget til at gå ind i de enkelte sager. Det, folketingets virksomhed begrænses til, er at vælge ombudsmanden, gennemgå beretningen, således som man har gjort det i retsudvalget, og se, om man kan tage beretningen som helhed til efterretning.

Det er selvfølgelig slet ikke min opgave på regeringens vegne at gå ind på de enkelte beretninger; de er udtryk for ombudsmandens vurdering, og det skal de også være. Men jeg vil gerne takke retsudvalget dels for den gennemgang, man har foretaget af beretningen, dels for indstillingen, hvor et meget stort flertal indstiller, at man tager folketingets ombudsmands beretning for 1981 til efterretning.

Et enkelt parti, fremskridtspartiet, har taget afstand fra beretningen og gjort det ved en formulering i betænkningen, som man måske i første omgang kan blive imponeret af. Man bliver måske lidt mindre imponeret, når man ser, at sidste år skrev man det samme, bortset fra at man satte nogle andre tal ind i den pågældende betænkning. Det er i sætningen:

»Ud af 1.518 registrerede sager blev det til 84 kritiske vov-vov'er, og kun i 30 tilfælde blev sagerne optaget af egen drift.

Alt i alt en 401 siders beretning afgivet i den juridiske grædekonestil samt en rejse til Jerusalem.«

Det var lidt anderledes sidste år, men originaliteten med hensyn til sprogbrugen har altså været til stede på et eller andet tidspunkt, og det kan man så alt efter standpunkt – og måske også bortset fra det – glæde sig over.

På ét punkt må jeg i hvert fald gå imod det, fremskridtspartiet skriver i betænkningen. Der står:

»En ombudsmand skal efter fremskridtspartiets opfattelse repræsentere folket og på befolkningens vegne på eget initiativ føre en aggressiv kontrol med det kolossale offentlige magtapparat.«

Man siger, at det gør ombudsmanden ikke. Bortset fra ordet aggressiv vil jeg sige, at det er nøjagtigt det, ombudsmanden gør. Når der står, at ombudsmanden »burde være den lille mands vagthund over for bureaukrati og magtmisbrug«, vil jeg tilføje, at de sager, der bliver behandlet, viser, at det nøjagtigt er det, ombudsmanden er.

Der blev rejst yderligere to spørgsmål. Hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at ombudsmanden bør have en videre adgang til at behandle sager – også i de tilfælde, hvor det drejer sig om rent offentlige institutioner, der er organiseret på privatretligt grundlag. Regeringen har også den opfattelse, at ombudsmanden i videst muligt omfang skal have mulighed for at behandle sager, og på den givne foranledning vil vi gerne se på det spørgsmål, der her er blevet rejst.

Hr. Wilhelm opfordrede til ensartethed i forbindelse med de mange skøn, som bemyndigelseslove giver adgang til. Jeg tror nok, at den bedste måde at få det reguleret på er, at man får nogle færre bemyndigelseslove, end vi har haft hidtil, således at lovgivningen bliver noget mere regelret. På den måde bliver det ikke i så høj grad, som det er tilfældet i dag, et skønsspørgsmål, et vurderingsspørgsmål, for det kan selvfølgelig give forskellige resultater, når muligheden er til stede for at skønne forskelligt.

Knud Lind (FP):

Man kan jo vurdere denne ombudsmandsberetning forskelligt, det afhænger helt af øjnene, der ser, men jeg vil da godt sige, at når jeg i dag som tidligere har taget afstand fra ombudsmandens beretning, så er det netop, fordi f.eks. de privatretlige institutioner –